

Malanyeu.
Carla se'n va a la selva (V+, 100 m)

Primera ascensió:
J. Baraldés i X. Solà (juny de 2008)

Material:
11 cintes exprés

El bosc amb les diferents tonalitats de verds i grisos pròpies de l'hivern, les vaques pasturant plàcidament prop del rierol i els masos talment trets d'un pessebre ens donen la benvinguda quan arribem a Malanyeu. La contrada, del tot entranyable, ens ofereix una paret amb un calcari de molt bona qualitat, vertical i que a la part més alta pot tenir una mica més d'un centenar de metres. "Carla se'n va a la selva" és una senzilla via de tres tirades, equipada i que molt bé pot servir per iniciar-se en l'escalada de varis llargs o per passar un matí de "love climbing".

- Via: Carla se'n va a la selva
- Zona: Malanyeu
- Dificultat: V+ (D)
- Compromís: Baix
- Exposició: Baixa
- Llargària: 100 metres
- Equipament: Via equipada
- Material: 11 cintes exprés
- Orientació: Sud

Aproximació:

Un cop arribem a Malanyeu aparcuem el vehicle al costat d'un camp de futbol. Seguim a peu per una carretera que es dirigeix cap a l'església i continuem fins que arribem a un mas. Just abans surt un corriol que s'endinsa al bosc; el seguim. Creuem una riera i un filat elèctric. Al cap de 5 metres comença un altre corriol poc definit a l'esquerra que, sense pujar al peu de la paret, va resseguint-la per sota fins a trobar el peu de via.

L1(IV+)

La primera tirada transcorre per una placa un xic tombada farcida de foradets i sobre un rocam de primera. L'única dificultat del llarg rau en el fet de decidir-se per una presa o una altra de tant bones com som. La línia és evident i ve marcada per les assegurances, que ens indiquen el camí fins la reunió, que es fa dins un petit bosc penjat. 35 metres.

L2(IV)

Sortim de la reunió recte per escalar una curta placa. Després el terreny és més indefinit i hem de superar uns petits ressalts amb roca no del tot franca, per tot seguit anar a la dreta i entrar en un nou jardínet penjat, on farem la segona reunió.

L3(V+)

Encarem un primer tram tombat que ens mena fins una petita lleixa. Des d'aquí ataquem una vertical i preciosa placa que anem creuant en diagonal a l'esquerra; tot i la verticalitat les preses són molt bones, seguint amb la tònica de tota la via, i l'escalada es torna del tot plaent. Sortim de la placa i tenim dos opcions: per la dreta seguint una fissura hi ha una sortida més fàcil (IV), que evita el pas de V+; per l'esquerra ataquem una panxeta (V+) amb preses més justes però suficients que ens permeten superar l'escull sense més problemes. Fem la reunió a un replà força còmode. 35 metres.

Variante del ràpel (V)

Si la via se'ns ha fet curta podem escalar un darrer llarg, rapelant per la instal·lació muntada uns 10 metres a l'oest de la darrera R. Són 30 metres equipats amb una tònica similar on només haurem de parar una mica de cura als primers metres on la roca és una mica trencada.

Descens:

Des de la instal·lació de ràpel situada 10 metres a l'oest d'on s'acaba la via fem dos ràpels, un de 55 metres fins la R-1 i un altre de 35 fins al terra.

El que més m'ha agradat:

- Primera tirada pur plaísir
- L'equipament per no patir gens i el grau baix, la converteixen en una bona opció per iniciar-se en escalades de més d'un llarg.
- Entorn genial.

El que no m'ha agradat tant:

- Els dos jardins que creua la via li resten ambient.
- Algun tram puntual am roca un xic trencada.